

13 regulære Forfremmelser Sted til Oberstløjtnant, og deraf ere 7 Springere. At dette er et frygteligt Misforhold, kan der vel kun være een Mening om. Hvis altsaa den højtærede Minister med Loven i Haanden vil paastaa, at denne Fremgangsmaade er den eneste regulære, at det var en bestemt Forudsætning, man gik ud fra, vil jeg hævde, at hans System baade ligger ganske udenfor den Opfattelse, som raadede ved Vedtagelsen af Loven af 1867, og at det er stik stridende imod Revisionen af 1880. Hans System kommer efter min Mening hundrede Mile udenfor denne Lovs Natur.

Det er en Selvfølge, at der ved Avancement og Forfremmelse til Oberst maa vrages stærkt, og derfor vilde det have været ganske naturligt, om der havde været en Del flere Forbigaaelser, langt flere, end der var, saa længe man gik fra Kaptajn direkte til Oberst, hvor Bataillonens fungerede som Regimentet nu, det vilde der ikke være noget at sige til. Men man ser, at det alligevel ikke har været Tilfældet. Tværtimod, man har fulgt den Hovedregel fra 1867 til nu: kun at tage en af de saakaldte første Klasses Springere, naar der var en sjælden og vanskelig Plads at besætte, og derefter at undersøge, om de vedkommende overhovedet havde saa betydelige Kvalifikationer, som fandtes nødvendige til et højere Avancement, og saa tage dem i Rækkefølge derefter. Det er dette System, som har været gældende.

Nu er det sikkert nok, at Forfremmelseslisterne, som den højtærede Minister ogsaa henviste til, ikke kunne undværes. Jeg har tidligere omtalt dem og skal derfor ikke fordybe mig i dem ved denne Lejlighed. Jeg vil kun sige, at saaledes som de ere og have været praktiserede i min Tjenestetid, vil jeg nærmest betragte dem som en Svøbe i Stedet for et virkeligt Hjælpemiddel, da der ikke findes nogen som helst Kautel eller Begrænsning for deres Benyttelse. Jeg gaar dog ud fra, at Ministeren selv ønsker at faa sine Afgørelser saa retfærdige som muligt og derfor ønsker at faa dem paa den bredest mulige Basis og følgelig ogsaa at faa frembragt saadanne Kauteler, som kunne forhindre eventuelle Fejltagelser.

Men naar vi saaledes ere færdige med „Forudsætningerne“, har man Ret til at spørge, hvorpaa Ministeren begrunder sit ny System, og da dette Spørgsmaal i ikke ringe Grad hænger sammen med Hærens Kampdygtighed, hvad jeg trøster mig til ved første Behandling at have paavist, fore-

kommer det mig mærkeligt, at Ministeren afviser hver Forespørgsel af den Art. Han erkender, at Systemet skal være det af mig nævnte, men afviser enhver Indvending med, at han har fundet sin Fremgangsmaade tilstrækkelig begrundet ved de Drøftelser, han har foretaget. Det bliver altsaa det eneste, der bliver tilbage, thi „Forudsætningerne“ mener jeg nu at være grundigt færdig med. Det er altsaa de Drøftelser, som have fundet Sted mellem Ministeren og Generalerne. Naar jeg skal undersøge dette en Smule, bliver det heller ikke noget rart Forhold, der kommer frem. Thi den højtærede Ministers Udtalelser ere affattede saaledes, at de give Anledning til Misforstaaelse, og dette kan naturligvis ikke være den højtærede Ministers Ønske. Det er en offentlig Hemmelighed, at i hvert Tilfælde en af de afgaaede kommanderende Generaler ikke var stemt for dette Springersystem og ikke gav sin Sanktion dertil. At den anden gjorde det, nemlig Generalløjtnant Zachariae, som var Systemets Fader, følger ganske af sig selv. Nu ere vi altsaa reducerede til een af de afgaaede Generaler, nemlig til Systemets Fader. Og Systemet blev ikke taget i dets fulde Udstrækning, for dertil hørte Forkortelse af Aldersgrænserne med tidligere Afskedigelse i de forskellige Grader for at holde Avancementet gaaende. Vi komme til de to næste kommanderende Generaler. Der vil Rygtet ligeledes paavise — og Ministerens vage Udtalelser have givet en Art Bekræftelse deraf —, at den ene af dem er absolut mod Systemet. Den anden skal have været for det, og det er der nogen Sandsynlighed for, men hvis han har været for det, maa han sikkert have fortrudt det. Det er nemlig vist, at ved de sidste store Manøvrer har han til en Række Officerer, overfor hvilke han fremsatte sin Kritik, ladet Udtalelser falde, som ikke vare til at misforstaa, om, at han ikke havde fundet, at Systemet havde svaret til hans Forventninger. Hvis han nu er naaet til at blive tvivlende overfor Systemet, staa vi altsaa tilbage med, at kun Systemets oprindelige Fader, Generalløjtnant Zachariae er Tilhænger af det. Men den ærede Minister fremkom med en Udtalelse af den afdøde Direktør Seedorff. Det er netop det, jeg har spurgt om: Foreligger der en tjenstlig Indstilling, hvorpaa man kan begrunde denne Fremgangsmaade? Da han var Direktør for Ministeriet, maatte han, inden Ministeren gik til et saadant Brud med Traditionen, have det moralske Ansvar. Men er der foranlediget et Ud-